

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 560

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 31 Μαρτίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — A. Matthey : Ἡ
ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμί-
τοις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου :
ΓΙΛΔΙΣ ΧΑΝΟΥΜ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἐλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Μετὰ ταῦτα, αἱ ἡμέραι ἤρχισαν νὰ παρέρχωνται καὶ πάλιν, καὶ ἀπὸ δύο μηνῶν ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἐαυτὴν ἐκ νέου εὐτυχιστάτην καὶ ἡρεμωτάτην μετὰ τῆς θυγα-
τρός της.

Θεέ μου! πόσα πράγματα συνέβησαν; Καὶ τί λοιπὸν λέγει τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅταν ὁμιλῇ περὶ τῶν μεγάλων ἐρώτων, ὅτι φωτίζουνσιν ὁλόκληρον ὕπαρξιν;

« Ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν »· διατί ἡ λέξις αὕτη νὰ ἀναπο-
λῇται μετὰ τσαύτης γλυκύτητος ἐφ' ὅσον παρηκο-
λούθει τὴν ἀνάλυσιν τῆς ὁμίχλης; Δὲν εἶχε λοιπὸν αὕτη ἀγαπήσει τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον ἔκρινεν ὡς παιδίον; ὅταν καὶ ἄλλη ἐνθύμησις δηκτικὴ τὴν ἐξύπνησε καὶ αὕτη ἦτο ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον εὗρηκεν ἀπηγχοτισμένον, τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, εἰς τὸ βάθος ἐνὸς δωματίου, ἔνθα τὰ ἐνδύ-
ματα αὐτῆς εὗρισκοντο ἀκόμη ἀνηρτημένα, καὶ ἐψυχορρά-
γησεν ἐκεῖ, δύσκαμπος, ἔχων τὸ πρόσωπον βυθισμένον ἐντὸς γυναικείας ἐσθῆτος, κεκαλυμμένος ἐκ τῶν ἐνδυμά-
των, τὰ ὁποῖα ἀπέδιδον εἰσέτι τὴν ἀπόνοιαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν· εἶτα ἐν τῇ ὄνειροπολήσει αὐτῆς ἔλαβεν ἀπότομον πτώσιν καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται διαφόρους λε-
πτομερείας οἰκιακὰς καὶ λογαριασμοὺς τοῦ τρέχοντος μηνός, τοὺς ὁποίους τὴν ἰδίαν πρωτὰν ἐκράτησε μετὰ τῆς Ροζαλίας καὶ ἠσθάνετο ἐαυτὴν λίαν ὑπερῷον ἀνὸν ἐκ τῆς καλῆς αὐτῆς διοικήσεως.

Ἐσκέφθη, ὅτι εἶχε ζήσει ἄνω τῶν τριάκοντα ἐτῶν, μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ σταθερότητα ἐγνωσμένην· καὶ μόνη ἡ αὐστηρὰ δικαιοσύνη ἦτο δι' αὐτὴν πάθος· καὶ ὁσάκις ἀνέ-
κρινε τὸ παρελθόν της, δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ οὐδεμίαν ἀδυ-
ναμίαν μιᾶς στιγμῆς.

Ἐβιάδιζε, πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ ἥρεμον βῆμα, πορεῖαν εὐθυτάτην· βεβαίως αἱ μέλλουσαι ἡμέραι θὰ παρήρχοντο, καὶ αὕτη θὰ ἠκολούθει τὸ αὐτὸ μεμετρημένον βῆμα της, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ποὺς αὐτῆς τὸ ἐλάχιστον πρόσ-
κομμα, καὶ τοῦτο τὴν καθίστα σοβαρὰν καὶ ἀπρόσβλητον ἀπέναντι πάσης κακολογίας· ἡ μόνη ἀληθὴς ὕπαρξις ἦτο ἡ ἰδική της, ἥτις ἀνελίσσεται ἐν τῷ μέσῳ τόσοι εὐρείας εἰρήνης.

« Ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν »· καὶ συχνὰ ἐπανεφίερεν αὐτὴν εἰς τὴν θωπεῖαν τῆς λέξεως ταύτης, καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ὑπερη-
φάνεια τῆς τιμιότητός της.

Ἡ Ἑλένη ἐπανελάβε τὸ βιβλίον της, ὅποταν οἱ Παρί-
σιοι βραδέως ἐπεφάνησαν ἐκ τῆς ὁμίχλης· οὐδεμία λεπτὴ αὐρὰ ἐκινεῖτο, ὥς εἰ ἐγένετο σιωπηλὴ ἐπίκλησις, καὶ ἡ τελευταία ἀτμίς διελύθη ἐν τῷ ἄερι, καὶ ἡ πόλις ἐνε-
φανίσθη χωρὶς σκιὰν ὑπὸ τὸν νικητὴν ἥλιον· ἡ Ἑλένη ἐστήριξε τὸν πώγωνά ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ παρετήρει τὴν μεγαλοπρεπὴ ταύτην ἔγερσιν.

Ἐνῷ ἡ Ἑλένη μετὰ μειδιάματος ἐθεώρει τοὺς Παρί-
σιους, ἡ Ἰωάννα περιχαρῶς εἰσήλθεν.

— Μαμά, μαμά, κύτταξε! κύτταξε.

Τὸ κοράσιον ἐκράτει παχεῖαν δέσμην κιτρίνων καρυ-
φύλλων, καὶ διηγεῖτο μετὰ φαιδρότητος τίνι τρόπῳ πα-
ρεφύλαξε τὴν Ροζαλίαν, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, καὶ πῶς ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ κἀνιστράν της τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην. Ἐκάστοτε δὲ ἡ τοιαύτη ἔρευνα τῇ διήγειρε με-
γίστην εὐχαρίστησιν.

— Νά, καλὲ μαμά, κύτταξε τί εὗρηκα μέσα εἰς τὸ καλάθι... Μύρισε, ὀλίγον, μύρισε νὰ ἰδῇς πόσον ὠραία μυ-
ρίζουν.

Τὰ ὑπόξανθα ἄνθη, κατὰστικτα ἐκ πορφύρας, ἐξέπεμ-
πον διαπεραστικωτάτην εὐωδίαν, ἥτις διεχέετο εἰς τὸν θάλαμον.

Τότε ἡ Ἑλένη δι' ὀρμητικῆς χειρονομίας, ἔσυρε τὴν Ἰωάνναν πρὸς τὸ στήθος, ἐνῷ ἡ δέσμη τῶν καρυφύλλων ἐκυλίσθη ἐπὶ τῶν γονάτων της.

« Ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν », ἀναμφιβόλως ἠγάπα τὸ τέκνον της· δὲν ἦτο λοιπὸν ἀρκετὴ τσαύτη ἀγάπη, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐπλήρου τὴν καρδίαν της; Ὁ ἔρωσ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τὴν ἱκανοποιῇ, μὲ τὴν γλυκύτητα, τὴν γαλήνην καὶ τὴν διάρκειάν του· οὐδεὶς ποτε κόρος ἠδύνατο νὰ τὴν καταλάβῃ· καὶ ἔθλιβε δυνατὰ τὴν κόρην της πρὸς τὸ στήθος, ὥς εἰ ἐζήτηι νὰ ἀπομακρύνῃ πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν, ἡ ὁποία ἠπεῖλει νὰ τὴν ἀποχωρίσῃ ἐξ αὐτῆς.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Ἰωάννα παρεδίδοτο εἰς τὸ πλεονέκτημα τοῦτο τῶν περιπτώξεων, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐθώπευεν αὐτὴν πρὸς τὸν ὦμον τῆς μητρός της μὲ τρόπον ὀκνηρὸν διὰ τοῦ λεπτοφυοῦς αὐτῆς τραχήλου. Εἶτα ἔφε-
ρε τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς καὶ παρέμενε ἐκεῖ ἥρεμος, μὲ τὴν παρειὰν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐνῷ μεταξὺ αὐτῶν τὰ καρυόφυλλα ἀνέδιδον τὴν λαμπρὰν αὐτῶν εὐωδίαν.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ὤμιλουν.

Ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ μετακινήθῃ, ἠρώτησε μὲ ταπεινοτάτην φωνὴν τὴν μητέρα της :

— Μαμά ! βλέπεις ἐκεῖ κάτω, κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τὸν θόλον, ὁ ὁποῖος εἶνε κόκκινος ; . . . τί πρᾶγμα εἶναι ;

Ὁμίλει περὶ τοῦ θόλου τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Ἑλένη ἐπὶ τινὰ στιγμήν παρετήρησεν . . . Ἐφάνη εἶτα σκεπτομένη καὶ ἠδέως ἀπεκρίθη :

— Δὲν γνωρίζω, κόρη μου.

Ἡ μικρὰ ἐφάνη εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως.

Ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπὴ, καὶ μετ' ὀλίγον ὑπέβαλε καὶ ἑτέραν ἐρώτησιν.

— Καὶ ἐκεῖ πλησίον, τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα δένδρα ; ἐπανελάθε καὶ πάλιν δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου προέκτασιν τινὰ τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα δένδρα, πρὸς τὰ ἀριστερά ; ἐπιθύρυσεν ἡ μήτηρ της· δὲν γνωρίζω, κόρη μου.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ μετὰ βραχεῖαν ἀναπόλησιν προσέθεσε, ποιήσασα μορφασμὸν ἐμβριθῇ,

— Δὲν γνωρίζομεν τίποτε.

Καὶ ἀληθῶς οὐδὲν ἐγνώριζον.

Ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν ἐν Παρίσις, ἀφ' οὗτου εἶχον αὐτοὺς πάντοτε ὑπὸ τὰ βλέμματά των, δὲν ἐγνώριζον οὐδὲ ἓνα λίθον. Τρεῖς μόνον φορὰς κατήλθον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπέστρεψαν μὲ τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην, ὡς ἐκ τοῦ μεγίστου θορύβου· καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲν ἐγνώρισαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπείρου αὐτοῦ φύρδην-μίγδην τῶν διαμερισμάτων.

Ἡ Ἰωάννα, μ' ὅλα ταῦτα, μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην ἐπέμενε λέγουσα :

— Ἀ ! χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς, ἠρώτησε καὶ αὐτὴς, τί εἶναι τὰ κάτασπρα ἐκεῖνα ὕαλώματα ; Εἶναι τόσον πολὺ μεγάλα, ὥστε πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃς.

Καὶ ἐδείκνυε τὰ Ἀνάκτορα τῆς Βιομηχανίας.

Ἡ Ἑλένη καὶ πάλιν ἐδίστασε.

Πιστεύω νὰ ᾔῃαι ὁρμος... ὄχι, μάλλον φαίνεται νὰ ᾔῃαι θέατρον.

Ἐμειδιάσεν· ἡσπάζθη τὴν κόμην τῆς Ἰωάννας, ἐπανελάμβανουσα τὴν τυπικὴν αὐτῆς ἀπάντησιν :

— Δὲν γνωρίζω, κόρη μου.

Τότε ἐξηκολούθησαν νὰ θεῶνται τοὺς Παρίσιους, χωρὶς νὰ ζητῶσιν ἐπὶ πλέον νὰ τοὺς γνωρίσωσι· ἦτο δὲ ἀρκετὰ νόστιμον νὰ ἔχωσιν αὐτοὺς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ νὰ τοὺς ἀγνοῶσιν· ἔμενε λοιπὸν πρὸ αὐτῶν τὸ ἄπειρον καὶ τὸ ἄγνωστον καὶ τοῦτο ἦτο παρόμοιον, ὡς νὰ εἶχον σταματήσει ἐπὶ τῆς φλῆς ἐνὸς κόσμου, τοῦ ὁποῖου, μολονότι ἀπελάμβανον διαρκῶς τῆς θέας, ταῖς ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ πατήσωσιν.

Συνήθως οἱ Παρίσιοι ἔφερον αὐταῖς ἀνησυχίαν ἀποστέλλοντες τὴν θερμὴν καὶ ταρακτικὴν πνοὴν των· ἀλλὰ τὴν πρωτὰν ταύτην εἶχον χάριν καὶ ἀθρότητα παιδίου, τὸ δὲ μυστήριον αὐτῶν προσέπνεε δροσερότητα εἰς τὸ πρόσωπόν των.

Ἡ Ἑλένη ἐπανελάθε τὸ βιβλίον της, ἐνῷ ἡ Ἰωάννα, ἐπακουμβῶσα ἐπ' αὐτῆς, πάντοτε ἔθεετο εἰς τὸν ἀτάραχον καὶ φαεινὸν οὐρανὸν οὐδεμίαν προσέπνεεν αὔρα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρτοποιείου, ἀνυψοῦντο κατ' εὐθεῖαν εἰς ἐλαφρὰς κροκίδας, ἀφανιζομένους εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν οἰκίων ἀκόμη ἐλαφρὰ τινὰ κύματα διήρχοντο ἐπὶ τῆς πόλεως.

Ἡ διάτορος φωνὴ τῶν ἀγυιῶν ἐλάμβανε πρὸ τοῦ ἡλίου γλυκεῖαν τινὰ μαλθακότητα. Ἀλλὰ θόρυβός τις ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Ἰωάννας· ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ πτήσεως λευκοτάτων περιστέρων, ἐξελθουσῶν ἐκ γειτονικοῦ τινος περιστερεῶνος, καὶ διασχιζουσῶν τὸν ἀέρα ἔμπροσθεν τοῦ

παρθύρου· ἡ δὲ ἀφιπταμένη χιὼν τῶν λευκῶν αὐτῶν πετρύγων, ἀπέκρυψε τὸ ἄπειρον τῶν Παρισίων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καὶ αὐτὴς ἀνυψώθησαν καὶ ἀπεπλανήθησαν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἡ Ἑλένη ὠνειροπόλει βαθέως καὶ ἡσθάνετο ὅτι ἦτο ἡ λαΐδη Ρωθαίνη καὶ ὅτι ἡγάπα μὲ τὴν γαλήνην καὶ βαθύτητα εὐγενεστάτης καρδίας.

Ἡ ἐαρινὴ αὐτῇ πρώτα, ἡ μεγάλη πόλις, τόσον γλυκεῖα, τὰ καρυόφυλλα εὐωδιάζοντα ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἀνέλυον μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν καρδίαν της.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Πρωτὰν τινὰ, ἐνῷ ἡ Ἑλένη κατεγίνετο νὰ τακτοποιήσῃ τὴν μικρὰν αὐτῆς βιβλιοθήκην, τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνατρέψει τὰ βιβλία ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθε μετὰ σκιρτημάτων κτυπῶσα τὰς χεῖρας.

— Μαμά ! μαμά ! στρατιώτης ! στρατιώτης !

— Πῶς ; στρατιώτης ; ἠρώτησεν ἡ ναρὰ κυρία, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ μαζὶ μου ὁ στρατιώτης ;

Ἀλλὰ τὸ παιδίον κατεῖχετο ἐκ τοῦ παροξυσμοῦ τῆς περιχαροῦς αὐτοῦ μανίας· ἐπὶ δὲ δυνατότερα καὶ ἐπανελάμβανε, «στρατιώτης ! στρατιώτης !» χωρὶς νὰ ἐξηγῆται περισσότερον, καὶ τότε, ἐπειδὴ ἡ θύρα τοῦ θαλάμου εἶχε ἀφελθῇ ἡνεωγμένη, ἡ Ἑλένη ἐστράφη, καὶ μεγάλως ἐξεπλάγη παρατηρήσασα στρατιώτην τινὰ μικρόσωμον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Ἡ Ροζαλία ἦτο ἀπούσα καὶ ἡ Ἰωάννα ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ παίξῃ, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ διπλώματος τῆς κλίμακος, ἐναντίον τῆς ρητῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μητρὸς της.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, φίλε μου ; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

Ὁ βραχύσωμος στρατιώτης, λίαν τεταραγμένος ὡς ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῆς κυρίας αὐτῆς τόσον ὠραίας, καὶ τόσον λευκῆς, μὲ τὴν πρωϊνὴν αὐτῆς ἐσθῆτα, διακεκοσμημένην ἀπὸ δαντέλλας, προσέτριβε τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑπέκλινε καὶ ὑπετραύλιζε κατεσπευσμένως,

— Συγγνώμην... Συγγνώμην...

Καὶ δὲν εὗρισκεν ἄλλην λέξιν· ὀπισθοχώρει μέχρι τοῦ τοίχου, σύρων πάντοτε τοὺς πόδας, χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον· καὶ ὡς παρετήρησεν ὅτι ἡ Ἑλένη ἔβλεπεν αὐτὸν μετὰ μειδιάματος ἀκουσίου, ἤρξατο νὰ ἐρευνᾷ τὸ δεξιὸν θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξήγαγεν ἓν κυανοῦν ρινόμακτρον, ἓν μαχαίριον καὶ ἓν τεμάχιον ἄρτου, παρετήρησε περιέργως ἕκαστον ἀντικείμενον καὶ ἠρεύνησε καὶ αὐτὴς. Εἶτα ἠρεύνησε καὶ τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ ἄκρον ἐνὸς σχοινίου, δύο κλειθρα σκωριῶντα καὶ εἰκόνες κεκαλυμμέναι κατὰ τὸ ἥμισυ διὰ τεμαχίου ἐφημερίδος. Τὰ ἐπανεθέσεν εἰς τοὺς κόλπους του καὶ ἐκτύπησε τοὺς μηρούς του δι' ἀπελπιστικοῦ ὕφους, ἐτραύλισε δὲ λίαν τεταραγμένος :

— Συγγνώμην... συγγνώμην !

Πλὴν αἰρνιδίως ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ρίνα, διαλάμψας ἀπὸ κτηνώδη γέλωτα.

Εἶχεν ἐνθυμηθῇ, ὁ ἡλίθιος· ἡνοιξε δύο κομβία τοῦ χιτῶνός του καὶ ἠρεύνησεν εἰς τὸ στήθος, ὥθῃσας τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξήγαγε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ζωηρῶς ἐκίνει, ὡς εἰ ᾔθελε νὰ ἀφαιρέσῃ ἐξ αὐτῆς τὴν κόριν, πρὶν ἢ ἐγχειρίσῃ ταύτην πρὸς τὴν Ἑλένην.

— Εἶναι δι' ἐμὲ ἡ ἐπιστολή ; εἶσαι βέβαιος ; ἠρώτησεν αὐτή.

Τὸ περικάλυμμα ἔφερεν ἀκριβῶς τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύ-

θυσίν της, με χυδαίον και χονδροειδή χαρακτήρα και με παραστάδας ανατρεπομένας, ως εἶνε τὰ ἔγγραφα τῶν κα-
πουκίνων, καὶ ὅταν προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ σταματῶσα εἰς
ἕκαστον στίχον ἐκ τῆς παραδόξου γραφῆς καὶ ὀρθογραφίας,
κατελαμβάνετο καὶ πάλιν ὑπὸ μειδιάματος.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐκ μέρους τῆς θείας τῆς Ροζαλίας,
ἣτις συνίστα πρὸς αὐτὴν τὸν Ζεφυρίνον Λακῶρ, λαχόντα
κλήρου στρατευσίμου, «μολονότι εἶχον γίνεαι δύο λειτουρ-
γίαι ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ἱερέως»· κατόπιν γνωστοῦ
γενομένου ὅτι ὁ Ζεφυρίνος ἦτο μνηστήρ τῆς Ροζαλίας,
παρεκάλει δὲ τὴν κυρίαν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὰ παιδία νὰ
βλέπωνται κατὰ Κυριακὴν. Εἶχε γράψῃ τρεῖς σελίδας, εἰς
τὰς ὁποίας ἡ αἰτισις αὐτῇ ἐπανελαμβάνετο μετὰ τὰς αὐτὰς
λέξεις, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιπλεγμένας, μετὰ ἐπί-
μονόν τινα προσπάθειαν, ὅπως ἐκφράσῃ κατὰ τι, τὸ ὁποῖον
δὲν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν της· καὶ πρὸς τὸ τέλος, ἐνῶ ἐπρό-
κειτο νὰ ὑπογράψῃ ἡ θεία της, ὡς εἰ εἶχε εὖρη τὸ ζητού-
μενον, προσέθεσεν ἐν εἰδῇ ὑστερογράφου ἀποθαύσασα τὴν
γραφίδα αὐτῆς διὰ πιτυλισμοῦ τῆς μελάνης: «καὶ ὁ
αἰδεσιμώτατος ἀββᾶς τὸ ἐπιτρέπει».

Ἡ Ἑλένη συνέπτυξε βραδέως τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἐνῶ
τὴν ἀνεγίνωσκεν, ἤγειρε δύο ἢ τρεῖς φορές τὰ βλέμματα,
ὅπως παρατηρήσῃ τὸν στρατιώτην ὅστις ἐκαρφώθη ἐπὶ τοῦ
τοίχου μετὰ τὰ χεῖλη κινούμενα, ἐφαίνετο δὲ νὰ ἐπανα-
λαμβάνῃ ἐκάστην φράσιν τῆς ἐπιστολῆς δι' ἐλαφροῦς κινή-
σεως τοῦ πώγωνος· ἀναμφιδόλως θὰ εἶχεν ἀποστηθεῖσι
τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

— Καὶ εἴθε λοιπὸν ὁ Ζεφυρίνος Λακῶρ; ἠρώτησεν αὐτή.

Ἐκείνος ἤρχισε νὰ γελάει κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλα μέσα, φίλε μου, μὴ στέκεσαι αὐτοῦ.

Ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ὀρθὸς πλη-
σίον τῆς θύρας, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἐκάθησε· δὲν τὸ εἶχε κα-
λῶς παρατηρήσει ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἀντιθαλάμου. Θὰ εἶχε
τὸ ἀνάστημα τῆς Ροζαλίας, ἴσως καὶ μικρότερον, ἐφαί-
νετο ὡς μεταμφιεσμένος, μετὰ τὴν κόμην πυρρὰν μέχρι δέρ-
ματος κεκαρμένην, χωρὶς νὰ φύηται οὐδεμία θρίξ γενείου
ἐπὶ τοῦ πώγωνος. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὀλοστρογγύλον,
κεκαλυμμένον ἀπὸ σπιλώματα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν
λεπτοὶ ὡς δύο ὀπαὶ τρυπάνου, ὁ καινουργῆς αὐτοῦ χιτῶν,
ἀρκετὰ μέγας διὰ τὸ ἀνάστημα του, τὸν ἔκαμνε νὰ φαί-
νεται ἀκόμη στρογγυλότερος, ἐνῶ αἱ κνημαὶ αὐτοῦ ἀπη-
ωροῦντο ἐντὸς τοῦ ἐρυθροῦ αὐτοῦ πανταλονίου, καὶ
κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ ἐταλάντευε τὸν πλατύκρανον αὐ-
τοῦ στρατιωτικὸν πῖλον ἐμπροσθέν του· ἦτο ἀρκετὰ νόστι-
μος, αἰσχυνηγλός, μετὰ τὸ στρογγύλον αὐτοῦ παράστημα,
ὡς μικρὸς εὐήθης, ὅστις ἀκόμη αἰσθάνεται τὸ ἀρο-
τρον ὑπὸ τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ ἔνδυμα.

Ἡ Ἑλένη ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν καὶ λάβῃ πλη-
ροφορίας τινάς.

— Καὶ ἔχεις ἀναχωρήσει ἐκ Βεόκης ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ πῶς σὰς φαίνονται τὰ Παρίσια; δὲν λυπεῖσαι
ὅπου ἀφῆκες τὴν πατρίδα σου;

— Ὁχι, κυρία.

Ἐλάμβανε θάρρος, παρετήρει τὸν θάλαμον, λίαν εὐκό-
λως δεχόμενος ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ κυανοῦ χρωματισμοῦ
τῶν βελούδων.

— Ἡ Ροζαλία δὲν εἶναι ἐδῶ, ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλένη,
ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ... ἡ θεία της μετὰ πληροφορεῖ ὅτι
εἶσαι ὁ μνηστήρ της.

Ὁ μικρὸς στρατιώτης δὲν ἀπεκρίθη, ἐταπεινώσε μόνον
τὴν κεφαλὴν μειδιών μετὰ ἥθος ἀκομψόν, καὶ ἤρχισε πάλιν
νὰ σκαλίζει ἐπὶ τοῦ τάπητος διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ποδός του.

— Λοιπὸν θὰ τὴν νυμφευθῇς, ἀμα λήξῃ ἡ θητεία σου;
ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ κυρία.

— Βεβαίωτατα! ἀπεκρίθη, γενόμενος καταπόρφυρος,
βεβαίωτατα, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἔχω δώσει τὸν λόγον μου.

Καὶ εὐαρεστηθεὶς ἀπὸ τὸν ἐράσμιον τρόπον τῆς κυρίας
ἔστρεψε τὸν πῖλον τοῦ ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ ἔκρινεν εὐ-
λογον νὰ ὁμιλήσῃ.

— ὦ! τί εὐτυχισμένοι καιροὶ ὅταν εἴμεθα ἀκόμη παι-
διὰ καὶ ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ κλέψιμον! Πόσον ξύλο ποῦ
ἔχομεν φάγει... πρέπει νὰ μάθετε ὅτι οἱ Λακῶρ καὶ οἱ Πι-
κῶν ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον πολὺ πλησίον.
Λοιπὸν, ὡς ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, ἡ Ροζαλία καὶ ἐγώ,
ἐμεγαλόμενα μετὰ ἀδελφικὴν ἀγάπην· ὅλοι οἱ συγγενεῖς της
ἔχουν ἀποθάνει καὶ ἡ θεία της Μαργαρίτα τὴν ἐσυμμάζευ-
σε, ἀλλὰ σοῦ ἔγινε ἀληθινὸ θηρίο, σοῦ ἀπέκτησε μία δύ-
ναμι ὡς νὰ ἦναι ταῦρος.

Ἐνταῦθα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τοῦ αἰσθανόμενος μεγά-
λην ἔξαψιν, καὶ ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐνδοιαζούσης:

— Πῶς; εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σὰς ἔκαμε ποτὲ περὶ
αὐτῶν λόγον;

— Μάλιστα, ἐξακολούθησε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, δοκι-
μάζουσα μεγίστην εὐχαρίστησιν.

— Ἐπὶ τέλους λοιπὸν, ἐπανέλαβεν οὗτος, ἔγινε τόσο-
ν δυνατὴ, ἂν καὶ δὲν ἦτο παχύτερη ἀπὸ μία τσίχλα, ὥστε
εἰμποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ καὶ μετὰ τὸν πλέον ἀνδρεῖον. Ἄ,
ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδῇτε... Μίαν ἡμέραν κατέφερε μία σφαλιζάρα
εἰς ἓνα φίλον μου, τὸν ὁποῖον ἐφώτισεν ὁ διάβολος νὰ τὴν
πειράξῃ, τόσον δυνατὴ, ποῦ ἦταν μαῦρο τὸ μάγουλό του
ὀκτὼ ἡμέρας. Εἰς τὴν πατρίδα ὁ κόσμος μᾶς θεωρεῖ ὑπαν-
δρευμένους ἀπὸ δέκα χρόνων παιδιὰ, ἦτο ἀποφασισμένον
νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιον, καὶ ἐδῶ ἔμεινε τὸ πρᾶγμα
κυρία, ἐδῶ ἔμεινε.

Καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα μετὰ διΐσταμένους δακτύλους ἐπὶ
τῆς καρδίας.

Ἐν τοσούτῳ, ἡ Ἑλένη ἀπεκατέστη σοβαρά, ἡ ἰδέα τοῦ
νὰ εἰσαγάγῃ στρατιώτην εἰς τὸ μαγειρεῖόν της, τὴν ἀνη-
σύχει· ὁ καλὸς ἐφημέριος ἐπέτρεπε τὸ τοιοῦτον· ἀλλ' αὐτὴ
τὸ εὗρισκεν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον.

Εἰς τὰς ἀγροικίας, ἔνθα ὑπῆρχε μεγάλη ἐλευθερία, οἱ
ἐρασταὶ ἠδύναντο νὰ διατηρῶσι τοὺς ἀφελεῖς τρόπους των.
Ἀφῆκε νὰ ἐκδηλωθῶσιν οἱ φόβοι της, καὶ ὅταν ὁ Ζεφυρί-
νος ἠννόησεν αὐτό, ἐσκέφθη νὰ γελάσῃ, πλὴν ὁ σεβασμὸς
τὸν ἐκράτησε.

— Ἄ! κυρία, μετὰ λύπης μου βλέπω, ὅτι δὲν τὴν
ἐγνωρίσατε διόλου, μετὰ ἔχει φιλοδωρήσῃ τόσας γροθιάς!
Θεέ μου! πόσον ἀγαπᾷ νὰ περιπαίξῃ τοὺς νέους! δὲν
εἶναι ἔτσι; Καμμιά φορὰ ἐσκεπτόμουν νὰ τὴν πειράξω,
καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐγύριζε καὶ μετὰ ἐτσουγ-
κράνιζε μετὰ τὰ νύχια της· καὶ ἡ θεία της, διὰ νὰ δικαιο-
λογήσῃ τὸν τρόπον της, ἔλεγε: «Κόρη μου, νὰ προσέχῃς,
μὴν ἀφίνῃς νὰ σε πειράξῃ»· δὲν εἶναι φρόνιμον». Ὁ ἐφη-
μέριος ἀνεκατέυετο καὶ αὐτὸς καὶ εἶναι ἀληθινὰ θαῦμα,
πῶς ἡ ἀγάπη μας διειρηθήη πάντοτε τόσο καλὰ. Εἴ-
χαμε σκοπὸν οἱ γάμοι μας νὰ γίνονιν μετὰ τὴν κλήρωσιν
τῶν στρατευσίμων· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦλθεν ἀνάποδα. Τότε
καὶ ἡ Ροζαλία ἐπρότεινε, ὅτι ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς Παρίσιους διὰ νὰ σχηματίσῃ μὲ
μικρὴ προῖκα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου καὶ
νὰ...

Καὶ πάντοτε ἐκινούσε τὸν πῖλον τοῦ ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς
εἰς τὴν ἑτέραν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη τὸν ἐβλεπε σιω-
πῶσα, ἐφαντάσθη ὅτι ἀμφέβαλλε περὶ τῆς σταθερότητός
του, ἠνοχλήθη σπουδαίως καὶ ἀνέκραξεν:

— Μήπως νομίζετε, ὅτι θὰ τὴν ἀπατήσω; Ἀφοῦ
σὰς εἶπα, ὅτι ἔδωκα τὸν λόγον μου νὰ τὴν στεφανώθῃ;
τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσο φανερόν, ὡς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον
μᾶς φωτίζει. Εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ σὰς ὑπογράψω καὶ
ἓνα χαρτί.

Μεγάλῃ ταραχῇ τὸν κατέλαβε καὶ περιεπάτει ἐν τῷ
θαλάμῳ, ἀναζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως εὖρη που
γραφίδα καὶ μελάνην.

Ἡ Ἑλένη ἐπειράθη νὰ τὸν καταπραύνη καὶ ἐπανελάβεν :

— Αὐτὸ γίνεται καὶ ὑστερότερον.

Ἄλλ' ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἰωάννα, ἥτις εἶχεν ἐξαφανισθεῖ, ἐπέστρεψε καὶ αὐθις πηδῶσα καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖρας.

— Ἡ Ροζαλία ! ἡ Ροζαλία, ἡ Ροζαλία ! καὶ ἔψαλλε μὲ τόνον περιχαρῆ καὶ αὐτοσχέδιον.

Διὰ τῶν ἠνεφεγμένων θυρῶν, ἠκούετο μακρόθεν ἡ ἀσθμαίνουσα ἀναπνοὴ τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ἀνῆρχετο φέρουσα τὸ κἀνιστρόν της.

Ὁ Ζεφυρίνος ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου· γέλωτος σιωπηλὸς ἤνοιξεν εὐρέως τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς ὥτός εἰς τὸ ἄλλο· οἱ ὀφθαλμοὶ του, παρόμοιοι πρὸς ὅπας τρυπάνου, ἀπῆστραπτον ἀπὸ χυδαίαν πονηρίαν.

Ἡ Ροζαλία ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν ἐν τῷ θαλάμῳ, κατὰ τὴν οἰκιακὴν αὐτῆς συνήθειαν, ὅπως ὑποδείξει τὰς προμηθείας τῆς πρωίας εἰς τὴν κυρίαν της.

— Κυρία, εἶπεν, ἀγόρασα φθινὰ κουνουπίδια . . . δύο εἰκοσι, δὲν εἶναι φθινὰ ;

Καὶ ἔτεινε τὸ κἀνιστρόν της, ἡμικρυφὸς, ὅτε ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὸν Ζεφυρίνον, ὅστις ἐμυκτήριζεν αὐτὴν φοβερά· ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ ἔκπληξις, τὴν ἔκαμε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος· παρῆλθον ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ αὐτὴ βεβαίως δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει αὐτὸν διὰ μίαν ὑπὸ τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ ἔνδυμα· οἱ στρογγύλοι ὀφθαλμοὶ της ἐμεγεθύνοντο· τὸ μικρὸν καὶ παχὺ πρόσωπόν της ἐγένετο πελιδνόν, ἐνῶ ἡ μελανὴ καὶ τραχεῖα αὐτῆς κόμη ἀτάκτως ἐκυμάτιζεν.

— Ἄ ! ἐφώνησεν ἀφελῶς.

Καὶ ἀπὸ ἔκπληξιν, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ κἀνιστρόν της· αἱ προμήθειαι αὐτῆς ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος, συνιστάμεναι ἀπὸ ἀνθοκράμβας, κρόμμου καὶ μῆλα.

Ἡ Ἰωάννα, εἰς ἄκρον γοητευθεῖσα, ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίφθη χαμαὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, τρέχουσα ὀπισθεν τῶν μῆλων ὑπὸ τὰς ἑδρας καὶ μέχρι τῆς ὑαλοφράκτου σκευοθήκης.

Ἐν τούτῳ, ἡ Ροζαλία, παράλυτος εἰσέτι, δὲν ἐκινεῖτο ἐπαναλαμβάνουσα :

— Καλὲ τί βλέπω ; σὺ εἶσαι ; τί θέλεις ἐδῶ ; λέγε, τί θέλεις ;

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Ἑλένην, ἠρώτησεν :

— Πῶς ! καλὲ κυρία, ἀφήκατε αὐτὸν νὰ ἔμβῃ ;

Ὁ Ζεφυρίνος δὲν ὠμίλει πλέον, εὐηρεστεῖτο μόνον νὰ ἡμικλείῃ τὰ βλέφαρά μὲ ὕψος πονηρίας, ἐνῶ δάκρυα συμπαιδείας ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ροζαλίας, ἥτις ὅπως ἐκδηλώσῃ, τὴν χαρὰν της, δὲν εὕρισκε καλλίτερον, ἢ νὰ περιπαίξῃ αὐτόν.

— Ἄ, ἐπανελάβε πλησιάζοντας αὐτόν, πόσον ὠραῖος ποὺ εἶσαι ! πόσον εἶσαι κομψός ! μὲ τὸ στρατιωτικόν σου αὐτὸ φόρεμα, ὁμοιάζεις ὡς σάλιαγκας· ὡς βλέπω σοὺ ἐξῆλθον καὶ τὸ κεφάλι, καὶ ἔχεις γίνε σωστὸ μανδρόσκυλο κανδυλανάπτου. Θεέ μου ! τί ἄσχημος ποὺ εἶσαι ! τί ἄσχημος !

Ὁ Ζεφυρίνος, βασανιζόμενος τοιοιτοτρόπως, ἔκρινεν εὐλογον νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

— Καὶ τί πταίω ἐγώ ; ἂν ἔστειλλαν ἐπὶ θὰ ἐβλέπομεν.

Καὶ ἐπελάθοντο καὶ τοῦ τόπου, ἐνθα εὕρισκοντο, καὶ τοῦ θαλάμου καὶ τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Ἰωάννας, ἥτις ἐξῆλθον νὰ συναθροίξῃ τὰ μῆλα.

Ἡ ὑπηρετρίς ἔστη ὀρθία πρὸ τοῦ μικροσώμου στρατιώτου, μὲ τὰς χεῖρας γυμνὰς ἐπὶ τῆς ἐμπροσθέλας.

— Λοιπόν, ὅλοι εἶνε καλὰ ἐκεῖ κάτω ; ἠρώτησεν.

— Μάλιστα, ἐκτὸς μίαν ἀγελάδα τοῦ Γουϊρένδου, ἡ ὁποία εἶνε ἄρρωστη, ὁ κτηνίατρος, ἅμα ἦλθε, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ ὑδρωπα.

— Ἄς τὴν ξεγράψῃ· ἡ ἀσθένεια αὐτῇ δὲν γιαιτρεύεται· ἂς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τ' ἄλλα· εἶναι λοιπόν ὅλοι καλὰ ;

— Μάλιστα, μάλιστα· μόνον ὁ ἀγοροφύλακας ἔσπασε τὸ χέρι του. Ὁ παπὰ Κανιθέτος ἀπέθανε, καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος ἐφημέριος ἔχασε τὸ πορτοφύλι του μὲ τριάντα σολδιά, ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Γράνδβαλ. Διὰ τὰ ἄλλα, ὅλοι εἶναι καλὰ.

Καὶ ἐσιώπησαν.

Ἐθεώοντο ἀλλήλων, μὲ ὀφθαλμοὺς διαλάμποντας, καὶ μὲ χεῖλη δακνόμενα, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ τοιοῦτος μορφασμὸς παρ' αὐτοῖς ἐσήμαινεν εἶδος ἐναγκαλισμοῦ, διότι, μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, δὲν εἶχον κἂν σφίγγει τὴν χεῖρα.

Αἰφνης ἡ Ροζαλία ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς ὑψηλῆς θεωρίας τῶν βλεμμάτων καὶ κατεθλίβετο βλέπουσα τὰ λάχανα αὐτῆς κατὰ γῆς· ἀνόητος ὑπόθεσις τὴν ἔκαμε νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιοῦτον σφάλμα· ἡ κυρία νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περιμένῃ εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ὅπως μεμψιμοιροῦσα, ἔκυπτε καὶ ἔθετεν ἐν τῷ κἀνιστρῷ τὰ μῆλα, τὰ κρόμμου καὶ τὰ κουνουπίδια, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν τῆς Ἰωάννας, ἥτις δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν βοηθήσῃ οὐδεὶς εἰς τοῦτο· καὶ προκειμένου νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον, διῆλθεν ἐμπροσθέν του, χωρὶς νὰ ρίψῃ τὸ παράπαν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ζεφυρίνου.

Ἡ Ἑλένη, εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς ἡρέμου στάσεως τῶν δύο ἐραστῶν, τὴν ἐκράτησεν ὅπως τῆς ὁμιλήσῃ.

— Κόρη μου, ἡ θεία σου μοῦ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν νέον αὐτὸν νὰ σὲ βλέπῃ κατὰ Κυριακὴν. Θὰ ἔρχεται λοιπόν μετὰ μεσημβρίαν καὶ φρόντισον νὰ μὴ παραμεληθῇ ἡ ἐργασία σου.

Ἡ Ροζαλία ἔστη, ἐκίνησεν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν· ἦτο λίαν νύχαιστημένη κατὰ βάθος, ἂν καὶ διετῆρει τὸ μεμψιμοιροῦν ἡθὸς της.

— ὦ, κυρία ! τί τὸν θέλεις ! θὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ ταῖς δουλείαις μου.

Καὶ ὑπεράνω τῶν ὤμων της, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ζεφυρίνου, εἰς τὸν ὅποιον ἐποίησε καὶ αὐθις τὸν συμπαιθητικὸν μορφασμόν της· ὁ δὲ στρατιώτης παρέμενεν ἀκίνητος, μὲ στόμα κεκλεισμένον, ὡς ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ αὐτῆς μειδιάματος· εἴτα ἀπεσύρθη καρκινωδῶν, ἀποδίδων εὐχαριστίας καὶ φέρων κατ' ἐπανάληψιν τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη μετὰ τὴν ἐξοδόν του, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἐξηκολούθει νὰ χαιρετᾷ ἐπὶ τοῦ διαζώματος τῆς κλίμακας.

— Μαμά, εἶνε ὁ ἀδελφὸς τῆς Ροζαλίας ; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

Ἡ Ἑλένη εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν, ἀπέναντι τοιαύτης ἐρωτήσεως· ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἄδειαν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐχορήγησεν, εἰς στιγμὴν αἰφνυδίου ἀγαθότητος, καὶ ἥτις ἤδη ἤρχισε νὰ τὴν ἐκπλήττῃ· ἐσιώπησεν ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ εἴτα ἀπεκρίθη :

— Ὁχι, εἶνε ἐξ ἀδελφῶς της.

— Ἄ ! εἶπε σοβαρῶς τὸ κοράσιον.

(Ἐπεται συνέχεια).

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.